

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΓΕΡΣΕΩΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ & ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ ἐορτή τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου, μετὰ τῆς ὁποίας συνέπεσεν ἡ ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τό Σάββατον, 25^η Μαρτίου/ 7^η Ἀπριλίου 2012, ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, συμφώνως πρὸς τὴν προσκυνηματικὴν αὐτοῦ τάξιν εἰς τὴν Βηθανίαν καὶ τό ὕψος τῶν ἑλαιῶν.

Διὰ τὴν ἐορτὴν εἰς τὴν Βηθανίαν μετέβη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἁγίου Λαζάρου Μάρθας καὶ Μαρίας.

Ἐνταῦθα γενόμενος δεκτός ἐνθέρμως ὁ Μακαριώτατος ὑπὸ τῶν ἐνδεδυμένων ἱερέων καὶ διακόνων καὶ τῆς ἡγουμένης τῆς Μονῆς ὁσιωτάτης μοναχῆς Εὐπραξίας καὶ τῆς συνοδείας αὐτῆς, προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καὶ τῆς θείας Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ Βόστρων κ. Τιμοθέου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας καὶ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ κ. Ἐπιφανίου, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἱερομονάχων Ἀγιοταφίτων καὶ ἱερέων παρεπιδημοῦντων ἐξ ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἱεροδιακόνων, ψαλλόντων τῶν ἐκ Κύπρου ἐλθόντων ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην π. Λάζαρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ καὶ ὑπὸ τὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριμυθοῦντος ἱεροψάλτην κ. Εὐάγγελον Γεωργίου καὶ μετεχόντων ἐν εὐσεβείᾳ πλήθους εὐσεβῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐξ ἄλλων Ὁρθοδόξων χωρῶν, παρουσίᾳ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Κυπριακῆς Ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν Παλαιστινιακὴν Αὐτονομίαν κ. Τάκη Δημοσθένους.

Πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς τούτους προσκυνητάς ἐκήρυξε τὸν θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐορτάζει ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἱερῷ τόπῳ τῆς Βηθανίας, τό ὑπερφυές τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ θαῦμα, δηλονότι τὴν ἔγερσιν, τὴν ἀνάστασιν τοῦ τετραήμερου νεκροῦ Λαζάρου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Ὁ οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἡγείρεν ἐκ νεκρῶν», (Ἰωάν. 12,1).

Ὁ Λάζαρος, ὡς γνωστόν, ἦτο φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδελφός Μάρθας καὶ Μαρίας, αἵτινες ἐφιλοξένησαν καὶ διηκόνησαν τὸν Χριστόν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, (Λουκ. 10,38).

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό γεγονός τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως ἢ ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ἀποτελεῖ θαῦμα ὑπερφυές. Καί τοῦτο διότι τό μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, τό φανερωθέν εἰς τούς ἀνθρώπους ἐν τῷ σεσαρκωμένῳ Λόγῳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστοποιεῖται μέ σημεῖα καί τέρατα, ἅτινα ἐποίει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός κατά τήν ἐπίγειον Αὐτοῦ παρουσίαν καί διδασκαλίαν.

Ὁ Χριστός, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός Αὐτοῦ: «..ἡ πάντων χαρά, ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς, ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου, ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῇ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός εἶναι ἡ πραγματική καί αἰώνιος χαρά ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί συμπάσης ὁρατῆς καί ἀοράτου κτίσεως. Ἡ χαρά δέ αὕτῃ ἐκδηλώνεται ὡς τρόπος ζωῆς. Τά συστατικά ἢ ἂν θέλετε τά χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ τρόπου ζωῆς δηλαδή τῆς χαρᾶς, εἶναι πρῶτον ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία ἔκρινε καί κρίνει τόν κόσμον ἐν τῷ σταυρῷ καί διὰ τοῦ σταυρικοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ καί δεύτερον τό ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Τό φῶς, τό ὁποῖον ἐφάνη, διὰ νά φωτίσῃ ἐκείνους πού κáθηνται σάν κρατημένοι καί ἀπηλπισμένοι εἰς τό σκότος τῆς πλάνης καί τῆς ἀσεβείας καί εἰς τήν σκιάν τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου.

Τό Εὐαγγέλιον τῆς χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τά τιμώμενα πρόσωπα τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τοῦ ἁγίου καί δικαίου Λαζάρου. Καί εἰς μέν τήν ἀειπάρθενον Μαρίαν, διότι: «... τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνάπτεται· ὁ Ἀδάμ καινουργεῖται, ἡ Εὐὰ τῆς πρώτης λύπης ἐλευθεροῦται καί ἡ σκηνὴ τῆς καθ' ἡμᾶς οὐσίας τῇ θεώσει τοῦ προσληφθέντος φυράματος ναδὸς Θεοῦ κεχρημάτικεν», ὡς ψάλλει ὁ ὑμνωδός.

Εἰς δέ τόν δίκαιον Λάζαρον, διότι οὗτος, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, «...γέγονεν τῆς παλλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον...». Καί τί σημαίνει παλλιγγενεσία; Παλλιγγενεσία σημαίνει δύο τινά, δύο πράγματα. Τό μέν ἀφορᾷ εἰς τήν ἀπόκρισιν, τήν ἀπάντησιν, τήν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ εἰς τήν ἀειπάρθενον Μαρίαν: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· διὸ καὶ τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ», (Λουκ. 1,35).

Ἡ ἐπέλευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας κατά τήν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ αὐτῆς εἶναι κατά τόν Μέγαν Παῦλον χρηστότης καί φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὅτε ἐπεφάνη καί ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, «οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν». (Τιτ. 3,6).

Τό δέ ἀφορᾷ εἰς τήν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν ἢ ἀνάστασιν τοῦ δικαίου Λαζάρου ὀλίγον πρό τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς θριαμβευτικῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Διὰ τῆς μεταβάσεώς Του ὁ Χριστός μαζί μέ τούς μαθητάς Του εἰς τόν τάφον τοῦ Λαζάρου, ἐδῶ εἰς τήν Βηθανίαν, ἐπιστοποιεῖ-ἐπεβεβαίωνε τήν ἐκ νεκρῶν τριήμερον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, τήν «κοινήν ἀνάστασιν», ὡς λέγει ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας καί ὀνομάζεται κοινή ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, διότι δέν ἀφορᾷ εἰς τήν προσωπικήν Ἀνάστασιν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ἀλλά εἰς τήν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας προσληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, τήν φύσιν τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, τήν ὁποίαν συνανέστησεν καί συνεδόξασεν, χαριζόμενος ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις τήν λύτρωσιν ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου, χαριζόμενος ἡμῖν τήν ἐλευθερίαν τῆς

ἐπιλογῆς τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ Νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, εἰπόντος τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ: «Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι ἐν τῇ παλλιγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς...», (Ματθ. 19,28).

Σχολιάζων ἐν προκειμένῳ ὁ ἔγκριτος ἐρμηνευτὴς τῶν Κυριακῶν Λόγων Ζυγαβηνός, λέγει: «Παλλιγενεσία λέγει νῦν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ὡς παλινζωΐαν». Κατὰ δέ ἄλλον θεοφόρον πατέρα τῆς Ἐκκλησίας: «τί δέ ἔστι παλλιγενεσία; τό ἐκ δευτέρου γεννηθῆναι καὶ ἀνακαινισθῆναι».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἐλευθερωτὴς ἐκ τῆς φθορᾶς τῆς ἁμαρτίας καὶ λυτρωτὴς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ θεὸς ἡμῶν μᾶς καλεῖ διὰ τῆς Παναγίας Αὐτοῦ μητρός καὶ ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ φίλου καὶ δικαίου Αὐτοῦ Λαζάρου νὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὴν παλλιγενεσίαν Αὐτοῦ, δηλονότι εἰς τὴν αἰώνιον Αὐτοῦ βασιλείαν. Μᾶς καλεῖ ἐπίσης νὰ συμμετάσχωμεν τῆς πνευματικῆς χαρᾶς τῆς παλλιγενεσίας, δηλονότι τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀναστάσεως διὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Τὴν ψυχωφελῇ, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καὶ τὴν ἁγίαν Ἑβδομάδα τοῦ Πάθους Σου, αἰτοῦμεν κατιδεῖν, Φιλάνθρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά Σου, καὶ τὴν ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν Σου, ὁμοφρόνως μελωδοῦντες, Κύριε δόξα Σοι».

Ἀμήν».

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν ἡ καθιερωμένη λιτανεία, ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μάρθας καὶ Μαρίας διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς κώμης Βηθανίας εἰς τὸν πρὸς δυσμὰς αὐτῆς κείμενον τάφον τοῦ Λαζάρου, ἐξ οὗ ἠγέρθη «δεδεμένος κειρίαις» ὑπακούων εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου «Λάζαρε, δεῦρο ἕξω». (Ἰω. 11,43).

Ταύτης προεξῆρξεν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Βόστρων κ. Τιμόθεος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας καὶ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Μαχαιρᾶ κ. Ἐπιφανίου, ἐν ᾧ ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Λάζαρος ἐκράτει ἀνά χεῖρας τεμάχιον ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καὶ συνεργατῶν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου ἀνεγνώσθη ἡ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου ὑπὸ τοῦ προεξάρχοντος τῆς λιτανείας Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, μετὰ ταῦτα δέ ἠκολούθησε προσκύνησις εἰς τὸν ἐντὸς τῆς γῆς καὶ τοῦ βράχου λελαξευμένον τάφον.

Μετά ταῦτα ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ οἱ ἱερεῖς ἀνῆλθον εἰς τὸν ὑπεράνω τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου ἀνεγερθέντα ὑπὸ τῶν μακαριστῶν Ἀρχιμανδριτῶν Θεοδοσίου ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βηθανίας καὶ Σεραφεῖμ πνευματικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἐκεῖθεν δέ μετέβησαν τῇ συνοδείᾳ ἐκπροσώπων τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας εἰς τὴν Δημαρχίαν τῆς κώμης διὰ χαιρετισμόν.

Ἡ ἀρχιερατικὴ συνοδεία μετὰ ταῦτα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Μάρθας καὶ Μαρίας, ἔνθα μετέσχε τραπέζης μετ' ἰχθύων, λόγῳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, παρατεθείσης ὑπὸ τῆς γηραιᾶς καὶ σεβαστῆς ἡγουμένης μοναχῆς Εὐπραξίας.

Διά τήν ἑορτήν τοῦ ἁγίου καί δικαίου τετραημέρου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου καί ἐν ταυτῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐτελέσθη κατά τήν προσκυνηματικήν τάξιν Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας μετὰ λιτανείας δέ μετὰ τοῦτον πρὸς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Γαλιλαίων ἀνδρῶν καί θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ προσκυνήματος τοῦ τόπου τῆς Ἀναλήψεως εἰς οὐρανούς τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/jNG092QiGJg>

ngg_shortcode_0_placeholder